

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάνου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 8.)

Τὴν ἐπαύριον ἡ χιὼν κατέκλυσε τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας· ὁ λευκὸς αὐτῆς ὄγκος ὑψοῦτο μέχρι γόνατος, ἐνῶ ὁ βορρᾶς ἐφύσα πνιγερὸς. Ὀλίγοι τολμηροὶ ἑλληνόπαιδες ἐφάνησαν εἰς τινὰ μέρη καὶ ἤρχισαν κατ' ἔθος νὰ σφαιροβολῶνται διὰ χιόνος, ἀλλ' ὁ πῆγος κατέθλιψε τὸ θερμογόνον τῆς ζωηρᾶς ἡλικίας των, καὶ ἀπεσύρθησαν σποραδικῶς δὲ ποῦ καὶ παῦ μία κάπα ἢ μία φλοκάτα παραδοξόμορφος ἐνεφανίζετο· οὐδεὶς μανθῦαι, ἐκτὸς τοῦ στρατιωτικοῦ, ὅστις ἐβαινεῖν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὀπλοσκευῆς του εἰς ἀλλαγὴν φρουρᾶς, καὶ τινὼν ἀναζητούντων τροφὴν· πλὴν καὶ ταῦτα τὴν ἀκόλουθον διεκόπησαν, καὶ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην μέχρι τῆς ἐξδόμης ἡμέρας, ὅτε κατέπαυσεν ὁ βορρᾶς, καὶ ὁ ἥλιος διεπέρασε τὴν πρώτην ἄχρουν ἀκτῖνα του, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ πείνα καὶ τὸ ψῦχος ἐθέρισε πολλοὺς ἐντὸς τῆς πτωχικῆς καλύβης των, καὶ περιέζωσε τὸν πλούσιον διὰ τῶν πτωχῶν τῶν παχέων ἐνδυμάτων του. Μοναδικὴ ἐποχὴ εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὀρίζοντα, ὅπως μοναδικὰ ἦσαν καὶ τὰ συνακόλουθα αὐτῇ συμβάντα.

Ὁ Κ. Ἀστέρης ἀνυπομόνει καὶ προσεπάθει, ἂν ἦτο δυνατόν, διὰ τῆς πυρᾶς τῆς θερμάστρας του νὰ διαλύσῃ τὸν χειμῶνα ἐπὶ μίαν ὥραν, μίαν σιγμὴν, ἀρκοῦσαν νὰ διαλύσῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κ. Σκολοῦδη ὑπάρχουσαν ἔτι μικρὰν διαφορὰν, νὰ γίνῃ κάτοχος καὶ τῆς περιουσίας, καὶ δὲν ἤθελε τίποτε! τίποτε πλέον ἢ τὴν περιουσίαν, ἔλεγεν ὁ λογισμὸς του, τὴν ὁποίαν ὠνεيرهύετο ὅτε μὲν ὡς σωρὸν χιόνος, ὅστις ἀνελύετο ἅμα τῇ προσεγγίσει· ὅτε δὲ, ὡς θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ὁ Κ. Σκολοῦδης ἐφύλαττεν, ὡς ὁ πολυδόμητος Ἄργος, ἀπαγορεύων αὐτῷ καὶ τὴν θέαν. Παράδοξα τότε αἰσθήματα διεγείροντο ἐν τῇ ψυχῇ του καὶ ἐξεγείρετο δύστροπος καὶ κακοποιδὴ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

Ὁ Σκολοῦδης ἐβασάνιζε τὴν κυριεύουσαν αὐτὸν ἰδέαν, καὶ ὁ πόθος τοῦ νὰ σώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν μιᾶς Ἀρπύιας τὴν Ἀνθήν καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῆς, τὸν ἔκαμε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ δις καὶ τρίς τὴν διάβασιν μιᾶς ὁδοῦ, ἀλλὰ βλέπων ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσῃ ἡ ἡλικία του ἀφοῦ ἡ νεότης ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ἐπανήρχετο ἐνώπιον τῆς πυρᾶς του

καὶ ἐπανελάμβανε τὸ διαγραφθὲν σχέδιον, ὡς ὁ μαθητὴς τὴν ἀποστήθισιν ἐνὸς θέματος.

Ἡ Ἀνθὴ ἀφοῦ ἐταράχθη καὶ ἀνησύχησεν ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἀφοῦ ἐκοιμήθη καὶ τὰ ὄνειρα αὐτῆς ἦσαν τῆς ἡμέρας αἱ ἀντιλήψεις, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἐνετυπώθη τὴν εἰκόνα τοῦ Γαβριήλ, καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐνεπλήσθη πόθων, ἤλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν πλησίον τῆς μητρὸς τῆς, ὡς πτηνὸν, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἐπέταξεν ἐδῶ, ἐκεῖ, ἐναντίον τῆς τρικυμίας χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερβῇ τὴν θύελλαν, ρίπτεται ὑπὸ τὴν σκέπην ἐνὸς δένδρου ἢ τὸ κοίλωμα βράχου ἀναμένον τὴν γαλήνην.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀνθῆς ἔφερε τοὺς τύπους τῆς παθήσεως καὶ συγχρόνως ἐξέφραζε τὴν ὑπομονὴν δι' ἧς ὀπλίζεται πᾶσα ἀτυχὴς καρδιά εἰς τὸ ἐνεστὼς διὰ τὸ μέλλον· χωρὶς δὲ νὰ ἀτενίσῃ τὴν μητέρα τῆς, προσηλώθη ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ παρέβαλεν ἥδη τὴν κάμινον ἐκείνης μετὰ τὴν τῆς καρδίας τῆς ἥτις ἐπίσης ἔκαιε καὶ ἐφλογίζετο.

Ἡ μήτηρ ἔρριψε βλέμμα φιλόστοργον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς, καὶ ἰδοῦσα τὸ γαλήνιον ἦθος τῆς, ἵτως εἶναι στιγμὴ, διανοήθη, νὰ τῇ διακοινώσω τέλος ὅ,τι μὲ στενοχωρεῖ ἀπὸ τῆς προχθὲς, ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς.

— Ἀνθὴ μου! εἶπεν, εἶσαι τέλος πάντων πολὺ καλὰ σήμερον;

Ἡ Ἀνθὴ ἀνέβλεψεν, ὡς ἂν ἔλεγε· Ναί, μήτηρ μου, εὐχαριστῶ. Ἡ γραῖα ἐδάκρυσεν εἰς τὴν ἀντίκρυσιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐχύθη καταφιλοῦσα αὐτοὺς, διότι δὲν ἤθελε νὰ διαταράξῃ καὶ πάλιν τὴν γαλήνην αὐτῶν δι' ὀμιλίας τὴν ὁποίαν τὸσάκις ἤρχισε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ περαιώσῃ μὴν ἡξεύρουσα πόθεν νὰ ἀρχίσῃ. Τέλος·

— Τί τρικυμία! παιδί μου, τί χειμῶν! ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι παρόμοιον.

— Ὡ! ποτὲ, τῷ ὄντι, ποτὲ! οὐτ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι, ὑπέλαβεν ἡ Ἀνθὴ στενάξασα εἰς τὴν τρικυμίαν τῆς καρδίας τῆς.

— Καὶ ἐντούτοις εἴμεθα μόναι, κατάμοναι ἐντὸς τῆς ἐρημίας αὐτῆς, ἂν καὶ ἐντὸς τοῦ κόσμου.

— Μόναι, κατάμοναι! ἐπανελάμβανεν ἡ Ἀνθὴ τὴν ἀληθείαν, ὁποία ἔρημος!

— Ὡ! ὅταν ἔξῃ ὁ μακαρίτης πατήρ σου, οὐδέποτε ἡσθάνθηεν τὴν μόνωσιν· ἡ κατοικία αὕτη μοι ἐφαίνετο παράδεισος, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐμειδία εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐνῷ τώρα

— Ναί! τώρα αἰσθάνομαι . . ἔσπευσεν νὰ προσέσῃ ἡ Ἀνθὴ, τώρα . .

— Τώρα, τέκνον μου, τώρα χρυσῇ μου Ἀνθῇ, ὅτε καὶ ἡ ἡλικία μου δὲν ἀντέχει πλέον εἰς τοῦ βίου τὰς μερίμνας, καὶ σὺ μικρά μου οὔτε ἀδελφὸν, οὔτε κανένα συγγενῇ ἔχεις

— Ὡ! κανένα, κανένα! μήτηρ μου· καὶ τῆς Ἀνθῆς οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν.

— Τώρα λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ, σκέπτομαι νὰ ἐκλέξω ἄνθρωπον, ὅστις νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς σου.

Ἡ Ἀνθῇ μὴ ἐννοήσασα, ἠτένισε βλέμμα ἀπορίας πρὸς τὴν μητέρα της, ὡς ἂν ἡρώτα, πῶς τοῦτο ;

Ἡ μήτηρ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσβλέπουσα μετὰ μειδιάματος φιλοστόργου τὴν Ἀνθῇ, τῆς ὁποίας ἐπίσης τὸ πρόσωπον κατέστη παιδρὺν, ἀναμενούσης μίαν ἐξήγησιν.

— Ναὶ Ἀνθῇ μου, ἄνθρωπον, ὅστις θὰ καθέξῃ παρὰ σοὶ θέσιν πατρὸς, ἀδελφοῦ, συγγενοῦς καὶ . . . ἐμοῦ, τῆς μητρός σου, προσέθηκε μετὰ μικρᾶς συγκινήσεως, διότι αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν ἀντέχω πλέον ἢ ταλαίπωρος . . .

— ὦ ! ὄχι, μήτηρ μου, ὄχι ! καὶ ἡ Ἀνθῇ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου της θωπεύουσα τὴν ἑνδοκρυν μητέρα της, ἥτις ἐπανελάμβανε

— Ναὶ Ἀνθῇ μου, ναί ! καὶ τῆς μητρός σου, ἥτις ἰδὲ, χύνει τὸ τελευταῖον δάκρυ της ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ σου, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σὲ ἀγαπᾷ, θὰ σὲ λατρεύῃ. . . .

— Ἐμέ ; ἡρώτησεν ἡ Ἀ.θῇ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπρόδωσαν ἐλπίδα.

— Ναὶ Ἀνθῇ μου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶναι προστάτης σου, θὰ ζήσης εὐτυχῆς, διότι θὰ εἶναι σύζυγός σου . . .

Μόλις εἶπε, καὶ τῆς Ἀνθῆς αἱ χεῖρες κατέπεσον τοῦ τραχήλου τῆς μητρός της, ἡ ὠραία κεφαλὴ της ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ πάλλοντος στήθους της συμπαθητικῶς, διότι ἡ λέξις σύζυγος, ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ ἐλπίς τρυφερὰ, ὡς ἐκείνη, διεχρωμάτισε τὸ ὠχρὸν ἀπὸ τινος πρόσωπόν της.

— ὦ ! μήτηρ μου, ἐστέναζε.

— Διατί στεναζεῖς Ἀνθῇ μου ;

— Διότι . . . τὴν ἀλθροστέραν εὐτυχίαν μου, δὲν ἤθελα ἀνταλλάξαι μὲ τὴν στέρησίν σου· εἶπε, καὶ περιπαθῶς περιεπτύξατο τὴν μητέρα της.

— Ταλαίπωρο ! ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ὑποκύψω, ὡς εἶναι φυσικώτατον εἰς τὸ κοινὸν χρέος, τότε τί θὰ γίνῃς μικρὰ ὀρφανή, ἐγκαταλελειμμένη ; δυστυχῆς !

Ἡ Ἀνθῇ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον . . .

— Ἴσως καὶ ἡ δυστυχία μήτηρ μου, εἶπεν, ἔχει τὰ ἀγαθὰ της· ἀλλ' ὄχι ! ὦ ! θὰ σὲ ἀκολουθήσω ἐκεῖ, ὅπου τίποτε δὲν ἀκολουθεῖ βεβαίως τὸν ἄνθρωπον

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ἀνθῇ ἐφαντάσθη ἑαυτὴν πρὸς στιγμὴν ὀρφανὴν, ἐγκαταλελειμμένην, πλανωμένην ἄνευ ἐλπίδος . . . καὶ ἐκεῖ . . . ἐκεῖ τὸν Γαβριὴλ περιπαθῶς νὰ τὴν δέχεται εἰς ἐρημικὸν ἄσυλον πλήρες ἐρώτων

Ἀλλ' αἰφνίδιος δισταγμὸς ἐπισκιάσας τὸ σκιαγράφημα τῆς ἐλπίδος της, τοσοῦτῃ τὴν κατέθλιψεν, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ ὡς καλαμόφυλλον εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοήν.

— ὦ ! μὴ τρέμῃς μικρὴ μου· μὴ ! διότι ὁ Κ. Ἀστέρης, ἡξεύρει νὰ

σὲ καταστήσῃ εὐδαίμονα καὶ νὰ μὴν αἰσθανθῇς τὴν στέρησίν μου, ἂν ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἀφήσῃ πλησίον σου . . .

Ὁ Ἀστέρης! ἐφώνησεν ἡ Ἀνθῆ ὦ Θεέ μου! καὶ ὥς ἂν ἐκεραυνώθῃ διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, κατέπεσεν ἀναίσθητος. Ἀναίσθητος μέχρι τῆς ἐσπέρας, καὶ ἡ τκαλίπωρος μήτηρ ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο χωρὶς νὰ δύναται οὐδεμίαν θεραπείαν νὰ προσφέρῃ. Ἀνήσυχος μόνον δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἔψαυε τὸν ἄτακτον σφιγμὸν τῆς θυγατρὸς της, καὶ ἔβλεπε μετ' ἀπελπισίας τὸν προβαίνοντα πυρετόν· ἀλλὰ καὶ τί νὰ πράξῃ;

Τὴν ἐπαύριον δριμύτερος ὁ χειμῶν. Ἡ Ἀνθῆ μόλις συνήρχετο, ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα της ἦτο πλανώμενον πάντοτε, ἐνίοτε δὲ καὶ παράφορον· καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας συμπτώματα φρενίτιδος ἀνεφάνησαν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς παραλαλήματα συχνὰ κατετάραξαν τὴν ἄγρυπνον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της ταλίπωρον μητέρα, ἥτις

— Οὐδεμία ἀμφιβολία, ἔλεγεν ὀδυρομένη, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι κακόν τι ἀπὸ τῆς προχθὲς ἔπαθεν ἡ μικρά μου, καὶ τί νὰ κάμω; καὶ τί νὰ γυνῶ; Τίς θὰ μοῦ σώσῃ τὴν Ἀνθῆ μου;

Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου! εἰς τί ἔπταισα ἡ ἀμαρτωλή; καὶ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Ἀνθῆ μου! Ἀνθῆ μου! ἔλεγε τότε στρεφόμενη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν κατεφίλει.

Ἡ Ἀνθῆ ἤνοιγεν ὀφθαλμοὺς πλανωμένους . . . καὶ μεδίμα μελαγχολικὸν ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἀλλ' αἶφνης προσέβλεπε παρφορῶς καὶ διὰ μορφασμῶν καὶ ἀνάρθρων φράσεων κατεδείκνυε τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστροφῆς της . . . ὁ δὲ καταβρέχων τὸ μέτωπόν της ψυχρὸς ἰδρῶς, τὴν αγωνίαν τῆς ψυχῆς της, καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς λήθαργον βαρύν.

Ἦτο ἡ πέμπτη ἡμέρα, ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς πρωῒας, καὶ μόλις ὁ ὕπνος ὑποκλέψας τὴν μητέρα, εἶχεν ἀποκοιμίσει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς θυγατρὸς της τὴν ὁποίαν ἐπίστευσεν ἡσυχότεραν.

Ἐκεῖ γέλως ἰσχυρὸς τὴν ἀφύπνησεν· τὸ πρῶτον βλέμμα της ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θυγατρὸς της καὶ ἠπλώσε τὰς χεῖρας διὰ νὰ θωπεύσῃ· ἀλλὰ . . .

— Ἀνθῆ μου! ἔκραξε καὶ ἔσυρε φωνὴν ἀπελπισίας, διότι ἡ Ἀνθῆ δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν κλίνην. Ἐγείρεται, ἐρευνᾷ, βλέπει τὴν θύραν ἡνεωγμένην, ἐξέρχεται καὶ ὁ αὐτὸς σπασμωδικὸς γέλως, ὅστις τὴν ἀφύπνισε, τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν Ἀνθῆν, ἥτις ἡμίγυμνος εἶχεν ἐγερθῇ εἰς μίαν παραφοράν της, διευθύνθη ἀπαρτήρητος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ καγχάζουσα ἀπὸ καρδίας ἐπροσπάθει νὰ ἀνοίξῃ τὸ πρὸς τὴν δὸδὸν παράθυρον.

Αἱ ἀπελπιστικαὶ ἐπιφωνήσεις τῆς γράϊας ἀπέσπασαν ἐν βλέμμα τῆς Ἀνθῆς, τὸ ὁποῖον στραφεῖσα ἔρριψεν ἐπὶ τῆς μητρὸς της ἀδιάφορα, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον καὶ τὸν ἐκ διαλειμμάτων γέλωτα.

Ἀλλ' ὅταν ἡσθάνθη τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς της νὰ τὴν ἐγγίξωσι,

καὶ τὴν Μαρίαν νὰ τὴν λαμβάνῃ, ἐστράφη αἰφνήδια, ἀνέσεισε τὴν κατερριμμένην μακρὰν καὶ μέλαιναν κόμην της, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ περικλειόμενον ὠχρὸν πρόσωπόν της τῇ ἔδωκεν ἥθος παραδόξου ὀπτασίας· ἡ μήτηρ καὶ ἡ Μαρία ὠπισθοχώρησαν ἐν θῆμα.

Χά! Χά! τί ζητεῖτε ἐκάγχασεν ἐκείνη; εἰσθε σεῖς;

Ἐγώ! Ἀνθῆ μου, ἡ μήτηρ σου. . . . ἡ Μαρία. . . . ἔλα μικρά μου, ἐπρόφερεν ἡ γραῖα μετὰ λυγμῶν.

— Ἡ μήτηρ μου! . . . ἡ Μαρία. . . . ἐπανέλαβεν ἡ Ἀνθῆ καὶ ὁ Γαβριήλ! ποῦ εἶναι ὁ Γαβριήλ; Ἄ! ἰδοὺ τοις! ὦ! τρέμω! ἰδοὺ τοις. . . . εἰς τὴν θύραν, εἰς τὴν θύραν. . . . καὶ ἡ μορφή του; ὦ! ἡ καρδιά μου, λειποθυμῶ. . . . μορφή ἀγγέλου. . . .

Ἡ γραῖα καὶ ἡ Μαρία ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, ἐκεῖ ὅπου ἡ χεὶρ καὶ τὸ βλέμμα τῆς Ἀνθῆς, περίτρομοι μήπως ἀντικρύσωσι τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἀγγέλου. Πλὴν οὐδὲν ἰδοῦσαι, ἐστράφησαν καὶ πάλιν προσβλέψασαι μετ' ἀπελπισίας τὴν παραφρονοῦσαν, τῆς ὁποίας οἱ ἡμικλειστοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ πλανώμενον ἐπὶ τῶν χειλέων μεϊδιάμα προσέφερον τὴν εἰκόνα νηπίου, καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει τὸ χαριέστερον ὄνειρον.

ὦ! θὰ χορεύσωμεν ναί! νὰ χορεύσωμεν! καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα της μὲ ἐν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, ἀλλ ὡς ἂν εἶδεν δύσμορφον φάσμα·

Ἄ! ἐφώνησεν θέσασα τὰς ἀλαβαστρίνους χεῖρας της πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Ὁ Ἀστέρης! τί μὲ θέλει; . . . Πάτερ μου! . . . καὶ ἔπεσε χαμαί· ἔδραμε τότε ἡ Μαρία, ὁ γέρον Ἰωάννης, ἡ μήτηρ, καὶ ἀνεγείρξαντες αὐτὴν τὴν μετέφερον εἰς τὴν κλίνην ἀναίσθητον.

Τί ἡσθάνετο ἡ καρδιά μητρὸς θεωροῦσα τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν τοῦ τέκνου της, ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ· λέγομεν μόνον, ὅτι ὑπάρχουσι στιγμαὶ δοκιμασίας διὰ τὸν ἄνθρωπον, καθ' ἃς ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ πραγματικότης τοῦ μεγαλητέρου δυστυχήματος, πάθους, φέρει τὰ ἐλάχιστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς εὐαισθησίας του, ἀπέναντι τοῦ κατὰ φαντασίαν ἐλαχίστου παθήματος. Ὅπως καὶ σωματικῶς αἰσθάνεται τις πλειοτέραν συγκίνησιν εἰς τὴν ἀποκοπὴν παρωνυχίδος ἢ τὴν αἰφνιδίαν μεγάλην πληγὴν.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἀνθῆς μένουσα παρὰ τῇ θυγατρὶ της, οὔτε ἔκλαιεν οὔτε ὠδύρετο, εὐρίσκετο εἰς ἐν εἶδος τοιαύτης δοκιμασίας καὶ κρίσεως ψυχικῆς, τὴν ὁποίαν ἴδια χαρακτηριστικὰ ἀνέκφραστα προδίδουσιν· ἴσως εἶναι τὸ ξηρὸν καὶ ἀπλανὲς βλέμμα, ἡ σύνοφρος μελαγχολία καὶ οἱ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διαφεύγοντες ὑπόκωφοι στεναγμοί.

— ὦ! ἐμὲ, τὴν ταλαίπωρον! ἔλεγεν ἡ Κυρία. . . ὦ! ἐμὲ!

— Δὲν ἔχω ἱατρὸν, Ἀνθῆ μου, δὲν ἔχω ἱατρὸν Θεέ μου! παῦσον τὴν ὀργὴν σου! . . . σῶσον τὴν παρηγορίαν μου. . . . καὶ δώω πόρινοι θρόμβοι δακρύων εἰς τὴν ἄκραν τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐμαρτύρησαν τῆς μητρικῆς καρδίας τὸν πόνον.

Τοῦ γέροντος Ἰωάννη ἡ θλίψις ἦτο ἀπαραμύθητος, ἀπεσύρθη εἰς

τὸ μικρόν του δωμάτιον καὶ ἀποσπῶν τὴν λευκὴν κόμην του ἐκ τοῦ πείσματος·

— Ἄ! ζῶν ἄνθρωπε! τί εἶσαι λοιπὸν εἰς τὴν γῆν; παιδίον σύ-
ρεσαι χαμαί, καὶ γέροντα δὲν δύνανται νὰ σύρουν αἱ πόδες σου, ὦ!
ἄς ἤμην νέος, μόνον διὰ νὰ τρέξω νὰ φέρω ἱατροὺς, φάρμακα, βοή-
θειαν, πλὴν πῶς νὰ κάμω; χιὼν, ψύχος, ἀπόστασις, ὅλα βαρύνουσι
τὴν ἡλικίαν μου τὴν ἄχρηστον.... τί νὰ εἰπῇ τις.... Θεέ μου!
βοήθησε, στείλε τὸν ἄγγελόν σου, λυπήσου τὴν δυστυχημένην μη-
τέρα!... Ἄς ἔπαυε τοῦλάχιστον ὁ χειμὼν, μήπως φανῇ καὶ κἀνεῖς
εἰς τὸν δρόμον. Καὶ μηχανικῶς πῶς προσδλέψας διὰ τοῦ στενοῦ
παραθύρου του, τὸν ἐφάνη ὅτι στήλη μελανόλευκος ἴστατο ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ὅτι ἐκινεῖτο ἐραδέως.

— Θεέ μου! καὶ νὰ ἦτον ἄνθρωπος· ὅσῳ παρετῆρει, τοσοῦτον ἡ
ιδέα ἐπραγματοποιεῖτο, καὶ ὅταν διέκρινεν ὅτι τῷ ὄντι ἦτον, ἔδραμε
κάτω τῆς κλίμακος καὶ ἡ προσπάθειά του ἦτο νεανικὴ τῇ ἀληθείᾳ
μέχρις οὐ κατώρθωσε νὰ διαβῇ τῆς αὐλῆς τὸν πρόδρομον καὶ φθάσῃ
μέχρι τῆς μεγάλης θύρας, τῆς ὁποίας μόνον τὸ μικρὸν θυρίδιον
ἠδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ, καὶ ἐκεῖ πνιγόμενος ὑπὸ τοῦ ἐορῶν νὰ κράξῃ τὸν
διαβάτην, ὅστις ἐφάνετο κυνηγός....

— Καλέ μου ἄνθρωπε! ἐφώναξε, βοήθειαν, βοήθειαν!... Εἰς
τὴν ἀποπνιγομένην αὐτοῦ φωνὴν ὁ διαβάτης ἐμέτρησε τὸ διαχωρίζον
αὐτὸν διάστημα, καὶ εἰς δύο τρία εὐζῶνα πηδήματα ἐλάφου ὑπερέβη
τὸν πρὸ αὐτοῦ ὄγκον χιόνος καὶ ἔφθασε πρὸς τὴν θύραν.

— Τί εἶναι γέρο, ἐρωτᾷ;

— Ἄ! καλέ μου νέε, ἀποκρίνεται ὁ γέρον μετὰ δακρύων, ἡ μικρά
μου κυρία κινδυνεύει, ἕναν ἱατρὸν καὶ....

— Ὁ νέος κυνηγός, εἰς μόνας τὰς πρώτας λέξεις προσέξας--κινδυνεύει;
ἠρώτησεν, ἐπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω ὡς ἵππος κεντηθεὶς σφοδρὰ, ἐρρίφθη
ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιόνος καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ
Ἰωάννη, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ κατασιγάσῃ τὴν πάλλουσαν καρδίαν του
καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον διαγωγὴν τοῦ ξένου.

Ἀνῆλθε λοιπὸν πλειότερον κατηφής, ἐπὶ μᾶλλον ἀπηλπισμένος,
καὶ μόλις ἐτόλμησε νὰ προσβάλῃ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ὅπου εἶ-
δεν τὴν Κυρίαν του καὶ τὴν Μαρίαν νὰ παλαιῶσι πρὸς τὰς παρα-
φορὰς τῆς Ἀνθῆς, ἥτις ἐφώναζεν ἐξηγριωμένην.

— Πάτερ μου σῶσον με· σῶσον με!.. ὁ Ἀστέρης... Ἄ! ὄχι,
ἰδοὺ ὁ Γαβριήλ ἐλθὲ, ἐλθὲ, Γαβριήλ! καὶ προσμειδιῶσα δῆθεν
αὐτῷ κατεπραῖνετο.

Ἡ καρδιά τῆς μητρός της ἐσπαράσσετο ἐνόσῳ ἤκουεν ἐπαναλειμ-
μένως ὅτι τοῦ Ἀστέρη τὸ ὄνομα ἐξηγρίου αὐτὴν, καὶ μία ιδέα φεύ-
γουσα ἐσκόλασεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν εὐθὺν λογισμόν της τίς ἠδύνατο
ἀραγε νὰ εἶναι ὁ Γαβριήλ.

(ἀκολουθεῖ)